

NÉGYKEZES GERINCRE

örülhet, mert erre várt, most megkapja, fekete betűket fehér lapon, biztos boldog. Kicsit sem azért, mert kedvelem magát, hanem, mert nem akarok egye-

dül lenni az emlékekkel. Ragassza ki az asztal alá vagy a tükörre és írjon rá rúzzsal, bánom is én. Innentől kezdve én elküldtem.

„Régebben a pénteknek különleges hangulata volt, talán szerettem, persze nem ok nélkül. A többség így van ezzel, utolsó hétköznap, gondolom. Pedig ugyanaz a munka, ugyanaz a rohanás, ugyanaz az ideg. Este meg aludni sem tudsz a ricsajozó részegektől, de ez mind nem volt elég ahhoz, hogy elrontsa az időletemet. Emlékszel, Crusoe aznap találta meg őt és mi is akkor találkoztunk. Amíg nem tudtam a neved én is pénteknek hívtalak. Gyűlölöm, ha az emberek találgatnak, vajon mi a neve a másíknak. Persze most már tudom a tiéd és péntekenként meg is kapom leírva, igaz, egyszerűen olvashatatlan az írásod.

Szerettem a pénteket. De ez az érzés egyre fakul, tőled pontosan három hónapja nem kaptam semmit. Megértem, kényelmetlen ez a postára rohangálás, meg hát a magyar kiszolgálás. De nem én választottam ezt. Nem én vagyok annyira szerelmes a múltba, hogy képtelen lennék megjegyezni, hol a laptopon az on-gomb. Telefonod meg nincs, egy festőt ne zaklasson senki. Csak hát akkor ne kértél volna tőlem tüzet. Azon a pénteken. Mert akkor te se zaklass senkit, még akkor sem, ha vártam, hogy végre zaklass. Szóval vigyorgtam, mert széllal szembe álltál be, és percekig nem sikerült rágyújtanod, nem akartad elveszteni a szemkontaktust. A kórházközpontban történt és én analizálni akartalak, szakmai ártalom, bezárni egy gumiszobába, mert remegett a hangod, mikor ahhoz a szóhoz értél, hogy „adni” és „kérem”. A vizslátot meg már csak az ajkadról olvastam le, és ezért biztos voltam benne, hogy ez most nem az a vizslát volt, amit a MÁV-információnál csak úgy megszokásból otthagysz.

Ezen a délutánon a fák levelei nem alkottak lombot, különálltak, s árnyékuk különös módon pontosan egy-egy már lehullottra vetődött, mértani pontossággal körülrajzolva azokat. Jól kitalált rendszer ez, gondoltam, és eszembe jutott, hogy mikor kicsi voltam, már foglalkoztattak az árnyékok,

kiszínezték az esti elalvásokat. Általában a redőny rácsai közt beszűrődő fény is elég volt, de ha nem, akkor előkerestem az ágyneműtartómból egy ócska zseblámpát, és az nyújtotta a pódiumi fényt a kezdődő árnyjátéknak. A szél hirtelen elgörgtetett a cipőm előtt néhány levelet, ezek már túl messzire kerültek, elvesztették kötődésüket, nem követte őket a fán maradtak árnyéka. Biztos voltam benne, a menekülő leveleket olyan érzés fogja el az elszakadáskor, mint amikor tudod, az ellenfél cinkelt kockával játszik, de hagyod. Erre rá kellett gyűjtanom.

A füstbe zárt padon pont elértél volna, bűbájosan rábíztad magad arra a vonóhorogra, amely belülről kényszerített hozzám tűzért. Megkaptad, megkaptam. A kórházkertben ebédeltem minden nap, te meg látogató voltál. Első pillantásra látszott, hogy anyádon kívül nincs senkid, de hagytaalak hivatkozni a Mányoki Attila bácsira a harmadikon, pedig nem is volt ilyen betegünk. Te meg tudtad, hogy tudom. De azért folytattad. Elmesélted, hogy az öreg hogy vesztette el a feleségét, akitől már az esküvő óta meg akart szabadulni, rákban, és azt, hogy az akkor öt éves fiának minden egyes kurvával töltött éjszaka után azt válaszolta erre: „mit csináltál apu?“, hogy „anyát kerestem neked, kisfiam“. Itt meginogtam és megnéztem a nyilvántartást, de nem találtam meg a listán.

A nevedet meg még mindig nem tudtam, furcsálltam is, hogy ilyen udvariatlan vagy, be sem mutatkozol, de miután említetted, hogy festő vagy, azaz bocsáss meg, festőművész, hát igen. Ezek nem szeretik, ha kimondják a nevüket. Aztán még beszélteél anyádról, akit időssek otthonába adtál és, ha havonta kétszer eszedbe jutott meglátogatni, vittél neki győri kekszet, és ő úgy majszolta el, mint egy kisgyerek a homokozóban süttött tortát, hogy senki se lássa, mert orvosi utasítás alapján már tizenöt éve tilos volt számára az ilyesmi. Fogai, ahogy mondtad, már nem voltak, és el is képzeltem, ahogy a kis darabok kihullanak a szájából, pont, mint az óvodás köpi a homokot. „Köszönöm, Ábriskám“, mindig így fejezte be a zacskót, és ahogy ezt kimondtad végre eszedbe jutott, hogy legközelebb, ha kölcsönkéred a gyűjtóm, nem tudod megköszönni a nevem nélkül, túlestünk ezen is. Miattad szabadultam ki a páciensek köréből arra az egy-egy órára, ami alatt többnyire csak mosolyogtunk, sosem beszélve az időjárásról vagy, hogy mennyire inflálódik a forint. Noked arra ott volt a bérház gondnoka, nekem a takarítónő, aki, ha nyolckor ment is el az utolsó betegem, még mindig a földszinten tartott a munkával. De azért ráért tanácsolni, kinél ne vegyem a tejfölt a piacon, vagy mielőtt vennék, öntsek bele jódot, nehogy mégis lisztezzet adjanak. Persze, gondoltam, ezentúl így járok vásárolni. Amúgy sem vettem még egész életemben tejfölt.

Egy hét kellett, hogy először megvárj. Előre nem szóltál volna, de hát se baj, gondoltam. Ez még változhat. Mire végeztem már sötétedett, te meg ott ültél azon a padon. Mondjuk ez nem lepett meg. Még sosem ültünk másokra. Csak arra, mintha az egész parkban nem lett volna csak az.

86 Ha már ült rajta valaki, akkor is elfoglaltuk az üres felét, és olyankor arra gondoltam, vajon jut-e ez a mosolygás köztünk arra a szintre, hogy megérje kibérelni ezt a padot, tudod, mint a parkolót ahogy elkerítik, de aztán eszembe jutott, hogy nem állna jól ennek a parknak semmi madzag. De ez most más volt. A hőmérséklet nem nyújtózott tizenöt fölé, de hát egy októberi naptól mit is lehet várni, én meg még mindig szoknyában jártam, és te figyelted, ahogy reszketek. Ilyenkor valahogy erősnek érezted magad és tudtad hogy meg kell védened, odahúztál magadhoz és átöleltél, végre ráfoghattad a hidegre. Először beszélünk az időjárásról.

Megutad az üldögélést és felálltál, magaddal rántottál, a vonásaidat már nem is tudtam kivenni a sötétben, de azt tudtam, hogy anélkül tetszett ez a lendület, hogy látnálak. Meg sem kérdezted, csak leültettél a fűre, és elmagyaráztad, hogy most a horizontális jobbat tesz a hátadnak, a vertikális most már kezd fárasztóvá válni, én meg először azt hittem valami szakszöveget szavalasz, aztán rájöttem, hogy te így élsz a síkokban. Művész, gondoltam. Persze az elején egész úgy tűnt, mintha egy hét mosolygás elég volna neked ahhoz, hogy extrém helyekben gondolkozz. De szó sem volt erről. Gondoltam is, hogy prűd vagy. De legalábbis maximálisan konzervatív, hogy megcsókolni nem bírsz. Bár már kezdtem élvezni, hogy ennyire különbözőtünk. Egy szürrealista szobor mellett feküdtünk, és amikor véletlen mégis szivárgott néhány sávnyi fény ott, ahol a felhőfoslányok ritkásabbak voltak, furcsa alakú árnyékot vetett, szerencsére csak mellénk.

Vagy arrébbmentünk. Hallottam, ahogy melléver a szíved a megszóktott ritmusnak, és mielőtt megkérdezhettem volna, hogy „beteg?“, bölintottál egyet. Még élvezted is, hogy viccelhetsz, „pont a nevedet mondja. Ti-tá-ti-tá. Nemes. Babet” Persze, tudtam, hogy mindenki elsüti ezt a szöveget, de az ügyetlen kalapálás és benne néha egy-egy szinkópa meg a titátitá miatt nem tűnt annyira panelnek. Szerencséd volt ezzel a szívvel, gondoltam. Ez az szerencséd.

Anyámat sohasem sikerült meggyőzőnöm arról, hogy engem követ az égbolt. Még visszhangzanak bennem a hosszas viták arról, hogy „nem lapos, picim”, „naprendszer, majd az iskolában megtudod”. Biztosan tudtam, hogy ez mind lehetetlenség és hogy csak nekem lehet igazam. Később lecsitultam, azaz egy-egy rövid időre letettem arról, hogy elmagyarázzam, miként működik a világ, de azért megállapítottam magamban, hogy bizony minden elromolhat, miután majd felérem a villanykapcsolót. Előre sejtettem, az iskolában úgy kell tennem, mintha engem sem követne egy párnákra hasonlító plafon

valahol magasan feleltem. Reálisan mértem fel a veszélyt. Később hittem az ábráknak, persze logikus is volt, mosolyogtam korábbi feltevésemen, de valahol mélyen sohasem adtam fel. És most, annak ellenére, hogy igencsak túl voltam a geográfiai tanulmányaimon, ismét kezdett előjönni a régi gyanúm. Miközben módszeresen, akár minden tizenöt fokos fordulással beletörtünk átlagosan huszonöt-harminc fűszálat a rajtunk lévő ruhákba, te egyre szaporábban vetted s fújta ki a levegőt, engem egyre izgatottabbá tett, hogy kezdett megint bizonyossá válni, csak egy égbolt van, s az is csak felettünk.

Végig tartottam attól, hogy majd a csillagokról kezdesz, meg az egyéb égitestekről mesélni, de nem tetted. Én meg még sosem voltam olyan hálás, mint akkor ezért. Így is épp eléggé belémivódtak ezek a szavak, mint virág, csillag. Te meg minden ilyentől ódzkodtál, a bélyegeket is úgy választottad, hogy a legegyszerűbbek legyenek, de elegánsak. Eltervezted milliméterre pontosan, hova kerüljön a feladó és a címzett, még a t-betűket is tudatosan húztad át a nevemben. Igaz rondán írsz, de minden egyes leveled egy-egy apró műalkotás, más-milyet ki se tudtál volna adni a kezedből. De ha gondolod, most írj az ilyen figyelmességeid nélkül, csak írni már.

Tudom, tudom, sosem volt időérzéked. Talán azért, mert sosem volt viszonyod az idővel, se rossz, se jó. Az arcodon sem látszik egyetlen ránc se, csak mikor nevelsz, a szemed alatt. Órád sem volt még. Persze leolvasni megtanultad, és anyád még egy digitális ébresztőt is vett neked, de azt nem fogadtad el, csak akkor tűrted meg a szobádban, ha látogatód érkezett. Nem bírtad ahogy csipog, mert téged ne zárjon senki bele a naptárba. Tőlem sosem késtél el, talán ezért is idegesít egyre jobban, hogy most meg elfelejted a pénztekeket. Megragadtad a kopogtatót, legfőképp a kockacukor méretű, bronzbevonatú rókafejet simogattad meg rajta, mindig meghatódtál, hogy ez végre nem oroszlán, mert mindenhol azok vannak, egyre csak oroszlánok. Ropogott a parketta az ép boltozatú talpad alatt, szerettem ezt a hangot. Azt, hogy kivételezett vagyok e pontosságot tekintve. Mindenki más megvárátása sosem okozott számodra nyugtalanságot. Volt, hogy el sem mentél, hiába jelentek meg adott időre, adott helyen. A második kávé után talán világossá vált, te nem a bizonyosság vagy, valami más.

Hogy állandóan lázas vagy, náthás, hasmenéses. De a munka halad, nem is munka ez számodra, önkívület. Ilyenkor szívélyesen kérsz meg, vasaljak zakót, válasszak nyakkendőt, hogy majd miután precizen festesz, levetkőztethess, és én téged, s ezek után gyűrötten mehess el tiszteletet tenni, vagy inkább, hogy neked tegyék azt, egy doboz gyufával a kezekben. Mindig találgattam, az vajon minek. Annyiban biztos voltam, nem rágyújtáshoz.

Voltak furcsa megoldásaid, nekem is lettek, nem bántam. A skatulya párosult egy jegygyűrűvel a bal kezeden, finom, vékony aranykarika. Mint a szerelem, egyszerű. Szofi nénitől kaptad, neki már úgysem kell. Csak munka alatt nem volt rajtad, nagy ügyel-bajjal tetted az éjjeli szekrény körterítőjére.

88 Egy ujjal sem ahhoz. Vannak szent dolgok. Az az.

Mint a paletta, a festékek, vagy maga az üres vászon. Az első hónap után venni akartam neked egy új ecsetkészletet, mert láttam, a tied száralmasan kopott. Hasznos ötlet, gondoltam, s körülnéztem a környéken. A Keret utcában találtam rá a boltra, ami megfelelőnek tűnt a célra. A park sarkában állt ez a sötétebb vajszínű ház; nem a mai vaníliadivatnak hódolt, inkább megsárgult már. Magas küszöbön átugrottam, figyelmen kívül hagyva az abszurd lila ajtókeretet. Micsoda színe volt pedig. De akkor inkább az izgatott, hogy megláttalak, összetalálkoztunk két pultsor között, ahol kifagattál, majd érvelve elmagyaráztad, hogy még nem használtad el a kis pamacsokat. Te így szereted, és ne avatkozzam bele a munkádba meg a szenvedélyeidbe, mert te sem mondd meg, kit alatozzak be vagy küldjek örökre zártra, igen, ez egy tipikus reakció volt, pedig tudtam, hogy már alig tudod felitatni a színeket. Megmérgeled magad. Én csak ne vegyem észre, hogy neked valamire szükséged van. Különben meg nincs is.

Célzasként megragadtad három ujjamat, legkevésbé sem gyengéden. Kiléptünk az ajtón és szemben megpillantottál egy üzletet, hatalmas üvegkirakattal, az ablakkeretek sarkában pedig piros villanások sejtették, hogy itt az ajánlott fogyasztói ár valószínűleg több százszorosa az anyagárnak. Nem is értettem miért vonszolsz oda, de te csak bámultál egy finom férfi karórát, kicsit antikolt fémrésszel, gesztenye bőrszíjjal, a számlapján pedig csak négy fekete pont volt a három-hat-kilenc-tizenkettőnek. Tördelted a kezed, legalábbis gondolatban. Feszengtél, most mi lesz, hatalmába kerít-e valóban, egyik lábáról a másikra ugráltál, persze alig észrevehetően. Meg is lepődtem, de nem szóltam semmit, aztán három-négy perc után mégis eldöntöttem, hogy nem adod el magad az időnek. Azóta az órák ismét láthatatlanok számodra. És most én is érzem ezt. Egyre jobban. Hogy bárcsak vetted volna meg akkor. De én voltam a hülye, hogy nem beszéltelek rá.

*

Be kellett, hogy mutass. Nekem ez gyors volt, de nem volt mit tenni, hisz az anyuka az anyuka, és tudnia kell, kivel élész, vagy alszol. Nem akartam elrontani semmit, talán túlságosan is ügyeltem a részletekre. Kezdtem hozzád idomulni, de valószínűleg ebből semmit nem vettél észre, az anyád meg annál inkább, rögtön az első alkalommal. Ez egy szombat délután volt, miután a privátrendelés véget ért. Egész úton gyomorgörcsöktől szenvedtem, valójában

csak az ideg játszadozott velem. Annál többel, hogy egy kis nővel fogunk találkozni egy kis szobában, nem készítettél fel. Én pedig felidéztem magamban a hasonló élményeimet, ez csak rontott a helyzeten.

– Fekete úr, Szofi néni már várja – csak az ápoló érces hangjára tértem ismét magamhoz, amiből arra következtettem, hogy a már itt megegyezik a még mindiggel. Hatalmas folyosón álltunk, pepita padló vezetett ahhoz az ajtóhoz, ahol egy pillanatra megálltál és szóltál, igazítsam már meg, legyen szíves, a ruhámat és húzzam ki magam végre, mert persze jól összegörbültem, miközben figyeltem, hogy csak a fehér négyzetekre lépjek. Te pedig csak feketére, de aztán úgy tettél, mintha ebben semmi szabályosság nem lett volna, és figyelmeztetted minden mozdulatoddal, hogy az ilyen játékhöz már túl nagyok vagyunk, de mindketten tudtuk: először magadat kellett volna meggyőznöd erről. Lépésről lépésre hangzottak el Szofi néniéről a legüresebb aktualitások, a homlokod most nem a tiéd volt, sőt az összes testrészedet más irányította, súlyos kontroll volt ez, a szemöldököd pilléreként tartotta a számomra ismeretlen ráncaidat. Nem voltam tisztában vele, miféle terhet próbálsz eltüntetni az arcodról ennyire sikertelenül. Hirtelen lettél gondterhelt, idegen voltál, gépies, és egyre inkább ordított az élére vasalt szövetnadrág, a hibátlanul kötött nyakkendő és az idétlen mintás ing, amit havonta kétszer, ha felhúztál. Egy megöregedett férfit láttam magam mellett, aki most úgy szorította a karomat, mint a gyerek az anyját, ha könnyörületet remél egy injekció előtt. Féltél Szofi nénitől, senkitől jobban. De nem kegyelmeztem, és nem is vártad el. Ott álltunk az ajtó előtt, meglepett, hogy kopogtattál, pedig így természetes, csak nem vártam, hogy valami megtöri majd a monoton lépések ritmusát.

– Fiam – ebben a szóban kavargott az a hatvanöt év, ami minden percben az asztal alatt várta, hogy lerogyjon a kilincs. A hanglejtés olyan értelmeket szívárogtatott át a deszkák rései között, a kulcslyukon vagy a szűjártokon keresztül, mint „Fiam, ez megint két hét volt”, „Fiam, te mázoló cigány”, „Fiam, szerelmem”, és olyanokat, amiket már én sem fordítottam le, csak te értetted őket, és pont úgy szorítottad kilincset, mint az olajfesték üvegét, ha rászorul a tető. Eszedbe jutott, hogy elfelejtetted a kekszet.

Valóban az asztal alatt ült, ahogyan elképzelttem. Vonzotta a tekintetemet az az ismerős szemöldökvonal, mint a diadalív, ugyanakkor szána-kozás fogott el a nő iránt, aki évek óta egy asztal alatt görnyed, s napról napra a fiát várja, téged. Azzal a mély sóvárgással, amiben küzdöttek egymással az érzelmi pólusok. Mindaddig azt hittem, nem rendíthet meg semmi veled kapcsolatban.

Ezalatt ő már nyújtotta a kezét, s mintha a nevedet mondtad volna, de most már biztos, hogy mondtad, mert üdvözölt, miközben a kézfogástól

rázkódott a parányi teste, kedves Babett, suttogetta, és rájöttem, eddig levél-megszólitáson kívül még senki nem mondta ki ilyen formában a nevemet. Minden egyebet elfelejtettem azzal a délutánnal kapcsolatban, csak a kudarc maradt meg, hogy miután kibújtunk az asztal alól és csattant az ajtó mögöttünk, a visszhangzó „Köszönöm, Ábriskám” hanghullám sodrában már képtelen voltam átugrani a fekete csempéket.

Miután megbizonyosodtál afelől, hogy letettem az ecset és egyéb keblékek vásárlásáról, és beérem azzal, ha hozok neked fagyfaltot, mert igen, a fagyfaltot imádod, még reggeli helyett is meg tudod enni, már meg mertél kérni, hogy költözzünk össze. Én meg nemet mondtam. Nem láttam értelmét. Így is együtt keltünk, de legalább volt hova visszavonulni. Máskülönben az ember elveszti a titkait, pedig mindkettőnknek fontos volt, hogy két külön ember maradjunk. Láttam, te is fellélegeztél, holott nem számítottál erre. Nem is tudom, hogy gondoltad, ki lakna kinél. Ne érts félre, szerettem a lakásod, de kétség kívül ráfért volna egy tatarozás, a vakolat már mállott, és a falak beitták azt az átható cigarettafüstöt. Nem is beszélve arról, hogy mikor szóvá tettem a sárguló mennyezetet, egy vállrándítással lekísérve elmagyaráztad, hogy csak rászáradt a napfény. Ejnye, gondoltam, akkor fessél csak.

Azt tetted. Aztán egy este, december volt, erre tisztán emlékszem, el-seje vagy másodika, mert a kórházi gyűjtések megkezdődtek, hogy azévben is lehessen Mikulás-csomagot osztani a gyerekosztályon, feltéptél egy levelet. Nagy öröm, gondoltad, valami szépérezék nélküli dilettáns megrendelő megint, már féltél előre, persze neked mindenki dilettáns volt, a munka meg büdös. De ez most jó, igen, köszönöd, megbeszéled velem, melyik képeket, igazán hálás vagy. Jó lesz a pincegaléria is, megint köszönöd, legalább utazunk. Büszke voltam rád, mégsem csak egy mázoló cigány vagy, de nem akartalak megdícsérni, nem kell, hogy elbízsd magad, gondoltam. Te meg arra gondoltál, hogy semmi keresnivalója egy pécsi kiállító teremben tájképeknek, legyen ez egy portrégyűjtemény, meg viszel aktot is, ebbe nem szóltam bele. Mellettem kicsit schieleivé vált a stílusod, de nem észrevehetően. A boríték hetekig az állványodon hevert, egyre elszíneződve a fölötte folyó munkától.

Január közepén pakolták ki a képeidet, a megnyitóra nem mentem veled. De azért felkészítettelek, vettem egy elegáns öltönyt, a nyakkendőkeresés egyértelműen izgatottá tett, meg kell hagyni, ez a túlzott kiöltözés is jól áll neked, nem csak a palettaviselet. Egyedül ültél fel a vonatra, azzal, hogy holnap már itthon, az elinduló mozdonykerekek három részre vágják a havat. Sétáltam hazafelé, pedig igazán utazni akartam, de Diósi megkért, hogy az unokaöccsével foglalkozzam, nagyon fontos, most esett ki az elvönöből, de nem látszik nagy változás. Sokat nyomott a latba, hogy lassan itt volt a születésnapod is, és nem álltam jól anyagilag. Persze tudtam, hogy érdekel is téged bármiféle ajándék, ha velem együtt végre el. De hát akkor is.

Fél ótkor futottál ki a Keletiből, már sötét volt. Semmi csillag. Visszabukdácsoltam a klinikára. Márk hét évvel lehetett fiatalabb, nem kérdeztem rá. Minden feketén ment. A hála így kicsit nagyobb összeg lett, mint gondoltam és utólag is kiegyesült. Nem beszélgettünk sokat. Mondott egy-egy szót, hogyan és miért jobb úgy, nem akartam ráhagyni, de nem nagyon kötött le. A világtás meg-megszűnt a sűrű hóesés miatt, te már valahol Pécs előtt járhattál, mikor végül elege lett a csendből, leugrott a vizsgáló asztalról, ahová időközben áttelepedett, és egy hirtelen mozdulattal felpofozott. Azt várnád, hogy nagyon megijedtem. Hát nem. 91

Jól van, mondtam, ideje felvilágosítani, igyunk meg egy sört. Űltünk a Mostban és hallgattam egy sor rendkívül megható történetet az elcsúszott újjgazdag gyerekekről. Ha nem ismertelek volna, illet ke-resek magamnak. Sokáig tartott a dolog, annál is inkább, mert egy idő után már nem voltam magamnál. Öt-hat óra elteltével felébredtem, oldalamba helyezkedve pont ráláttam, gyors pillantást vetettem az éjjeli szekrényen álló cseresznyefa órára. Haza akartam vinni neked, ez volt az első gondolatom. Talán ezzel megbarátkoznál. Ebből mintegy semmit nem sejtve ő mögöttem szuszogott, nem mertem hátra nézni. De valamiben most tévedsz: nem csak ketten voltunk azon a szőfán, hátulról felmérhetetlen erővel szorítottalak magamhoz. Jóllehet éppen a Sörház utcán végigszáguldó teherautóra fordultál egyet háromszáz kilométerrel odébb meg a Diósi volt érzékelhetőbben jelen, ő csak hozzánk idomult. Kromatikusan feküdtünk egymás mellett, mi hárman. Mikor végre teljesen magamhoz tértem, felöltöztem, éppen, hogy ne fagyjak meg, és rohantam, csak arra vágytam, hogy tus alá álljak, hogy átmosson, hogy legyen jéghideg.

Hazafelé metróztam, mint tőled mindig. Át se kell szállni, egy vonaljegy, akkor miért vezessek. És már a szemem sem volt a régi, éjszakánként ez csak rosszabb. Szemüveget meg nem hordtam. Sosem állt jól, a kontaktlencséhez nem volt kedvem. Különben is, az összes szemvizsgálaton tökéletesen mondtam vissza, még a pilótáknak szánt legelső sort is. Persze nem azért, mert le tudtam olvasni. A többéves kórházi gyakorlat alatt már fejből tudtam, hogy UH, OJ, FD, LO.

Mindig felsétáltam a metró elejéhez, mert kevesen tették rajtam kívül. Beszálltam, és akaratlanul bámultam a középső kocsikba tolakodó üzletembereket, akik a figyelemazajtózárdódnak után is betuszkolják a kurva fontos akatáskájukat az ajtópofák között, közben remegnek a doboz cigarettáért, amit annál a prostinál hagytak és fogalmazgatják, hogy igen kedves, már megint az üzleti vacsora. Leültem, az első kocsikban hely is volt mindig, és megigazítottam a hajam, az ablak tükröződése még segített is. Akkor vettem észre, hogy a szemben ülő nő mosolyogva néz, visszamosolyogtam.

Aztán mikor három perce ugyanazzal az arccal meredt rám, megtudtam milyen érzés rájönni, hogy mindenki magára mosolyog a szembeablakban.

Ugyanazt éreztem, mint most. Hogy mégsem, és hogy hiába. És minden pénteken, és már nem csak pénteken, hátha eltéveszted a napot, és már gyűlölöm a postást, mikor együttérezőn azt gondolja, ide megint csak ezek a számlák. Már irritál ez az együttézés, nekem erre nincs szükségem, csak tizenkét szakadt borítékra, és egy bocsánatkérésre, hogy, „tudja kisasszony, elakadt a postán, de hát ez a magyar rendszer...” Ez a mentegőzés jobban esett volna. A következő megállónál önkéntelenül jobbra fordítottam a tekintetem, s hirtelen ráeszméltem, hogy a mellettem ülő nőt ismerem. Nem gondoltam, hogy valaha megfigyelhetem ilyen közelről. Az emberek a halottal viselkednek így a ravatalon, merev bámulás ez, hátha kiderül még valami kompromittáló, hátha a bomló test hűtlen és elárulja a korábbi titkokat. Keresik a bűnt, ami kiül a vonásokba, de hiába, az már nem rekonstruálható. Tizenöt év alatt eszembe sem jutott. Egyszer sem. Most meg felkavar. Te diagnosztizáltál rajtam minden szennyet ilyen hatékonysággal, persze ami veled kapcsolatos volt, azon átsiklottál. Gyanítom, akarattal. Ilyenkor szoborként ültem, te meg úgy meredtél rám, mintha gipszből lennék, hagyta, hogy megtudd, ami neked kell. Mikor már tarthatatlanul pislognom kellett, behunyta a szemed és egy pillanat múlva minden folytatódott ugyanúgy.

Díósit viszont soha nem sejtetted meg. Hazaértél, a lakkcipődben toponva pedig telehordta az utcákkal a lakást. A pécsi utcákkal persze. Minden ott ragadt a talpad mintázatában: négy messzi torony, gesztenyekéreg, hegyillat, vagy a Sörház utca jósdája. Ezentúl a lábtörlőn, a padlószőnyegen, a szemedszínű sötétítőn meg a ruhainason fészkelődik. A fogásra majolikát akasztottál. A régi kalapod valahol elhagyta a vonaton. Azt hiszem, pont olyan sötétrózsaszín pír jelent meg az arcodon, mint amilyeneket kicsiknek szoktál rajzolni a babzsákfigurákra. „Elviszlek oda, Babet.” Beleszeretél a városba, én meg csak ki akartam heverni az idegen ágy nyomását a gerincemen. Kérleltél, de következetesen nem. Talán tartottam attól, hogy gyanússá válik ez a kegyetlen ellenállás, így mikor már csak megszokásból, „Pécs, Babet, Pécs”, gondoltam, jól van. Essünk túl rajta.

*

Az utazás előtti este testrészeket rajzolgattál, előástam neked valamelyik első éves anatómia könyvemet. Kötetillusztráció, élni is kell valamiből. Tanulmányozta a szöveteket, a neveiket ismételtetted, aztán minél jobban tudtál, eltértél a valóságtól. Kezdetben még felismertem a vesét, szemeket erekkel, szívárványhártya nélkül, mert albínó, ajkakat, két mell keresztmet-

szetét és a mellék közötti gyűrött bőrt, ez utóbbi nagyon élethű lett, a többi firkát már nem tudtam azonosítani, a hitelesség minden eshetőségétől elzártad őket, szándékosan, a laikus úgyse tudja hogy az légszó vagy vékonybél. Hányingerkeltő alagút mindkettő. Felvontam a szemöldököm, egyre gyerekesebbé váltál. Űltél az állvány előtt egy kis hokedlin, hoztam a kávékat óránként, mindez estefelé történt már, miután én is végeztem a klinikán. Rénsnyire volt nyitva az ablak, kint ráült a dér a fákon maradt levélerezetekre, amikről maga a levél régen lebomlott, lehetetlen életuntan is tartani magukat egy nyélhez, gondoltam, de az erezetnek azért megy. Hiányzott még valami, de a hirtelen arckifejezésedből tudtam, most elérkeztél oda. Nem, még nem voltál kész a kötetten, de mint mindenki, azért előre elolvastad az utolsó oldalt, és nekiestél a feladatnak. Dühös lettél, mikor a vérkeringést tanulmányoztad, mégis hogy merészeli feltételezni, hogy a szív nem is szív alakú, akkor mi értelme ennek az egésznek, és hogy te nem fogsz négylevelű lóherét vésni a tüdő alá, mert szerinted az anatómiakönyv ábrája így néz ki; ha azt lemásolnád az lemondás lenne a szívedről. Ez nem volt színjáték. Szánakozva néztem rád, sajnáltam, hogy most fakadtál ki, de legalább tudtál hivatkozni valamire. Aztán azzal jöttél, hogy ráadásul az áll abban a ponyvában, hogy a szívizom a legerősebb izom, de ez kurvára de nem így van, ki meri ezt állítani, mert ha így lenne.

Talán sejtettél valamit. Betakartalak egy sötétszürke kockás nyári pléddel, alápárnáztam a lábad és hoztam egy pohár jeget, egy másik pohár vizet meg egy levél xanaxot. Úgy nyelted le a tablettát, mint mikor a leszokó dohányos füstre neszel. „Holnap későn kelünk” – de aztán rögtön, rosszálló mimikámat figyelembe véve – „jól van, akkor korán”. A pécsi út reggelén, hajtogatás közben rám ordítottál, hogy ne merészeljek fekete szélű zsebkendőt hordani, még azt hiszik, gyászolunk, pedig se itt, se ott, meg egyáltalán. Azt hitted, senki nem hal meg. Azt hitted. Szerintem meg az az elegáns. Az a fekete szalagos, széle nem is volt. Örülhetsz, mert elhagytam a metrón.

Már nem tudtam visszamenni érte, összezártak az ajtószárnyak. Aznap meghalt az anyám. Nem sírtam és nem öleltél át. Hozzad vágtam, hogy te is így fogsz megdőgni, egyszer egyhelyben marad majd benned a vér. Már most is lassul a tánc, amit a véresejtjeid a nevemre lépnek. Nem éreztem igazságosnak. Most, hogy újra beugrott a szó, hogy anya, már nem mondhatom ki, úgy, hogy annak értelme is legyen. Erőlködés lenne az egész, ez az anya dolog. Pedig csak annyit tett, mint te Szofi névvel. Ne várjuk meg a temetést, csak mindent terv szerint. Nem gondoltam rá többé, viszont félttem, és beléd karoltam, mélyebb volt ez a mozdulat, mint az első lélegzetvétel a szülész kezében. Szerinted mindent túlreagálok, még nem tartunk ott, hogy halandók

lennénk, az az anyák dolga. Ez volt a véleményed. Jól van, ezért nem szülsz neked gyereket soha.

Én még nem láttam ekkora havat. Mint aki alma máterbe tér vissza, vezetnél végig nem túl részletes városismeretteddel, de hálás voltam.

94 Furcsa, hogy beleszoktál a légkörbe, kirángattál az útra, itt senkit nem érdekelnek az autósok, csak lábon lehet boldogulni, ez maga a sivatag, ahol az ember szomjában régi épületeket hallucinál bisztrók helyett. Úgy szeretem, ahogy a kovácsoltvas lámpatestek előtt szállingóznak a hópelyhek. Kiváltképp, ha csak ketten vagyunk az úttesten, mert kettőkor már senki nincs az utcán a mínusz tízben. Leültünk egy régi totóreklám alá, egy romos házfalra volt felfestve, a szélfúvás pedig időről időre vakolatdarabokat szakított, meguntuk. A főtér felé haladva elképzelttem, hogy mutatnánk a szökőkút vizébe fagyva, ahogy elhaladtunk ott, ahol máskor több a galamb, mint ember. Eközben pipára gyűjtöttél. Elaludt, rágyűjtöttél, majd megint el. Széllel szemben álltál. A macskakő hullámvonalban haladt alattunk. Másnap megnéztük a képeket, kíváncsi voltam, pontosan miket állítottál ki. Belépve nem ismertek fel téged, nem szóltál, kifizetted mindkettőnknek a belépőt. Büszke voltam. Visszafelé a vonatállomáshoz sehol se találtunk neked fagylatot.

Pécsen kívülről nem utaztunk együtt el. Mindig megkérdezted, neked Szeged kellett volna, hát nekem nem, nekem Balaton, oda inkább el sem indultunk. Nem volt pénzem. Vártam. Arra vártam, hogy hozzád mehessek, s közben minden gyűrűféle tárgynak már csak a sziluettségét is irtóztam, én is függönyről álmodoztam ruha címen, esküdni akartam, hát ahhoz még kellett volna egy-két Diósi Márk. Te sem a tervről, sem Diósi síról nem, csak azt tudtad, nem utazom, a vonaljegyre épp futja, pedig jobban kerestem, mint te.

Hogy festő vagy, kizárta a lehetőségét a közös fényképeknek, pedig ez a Pécs megérdemelt volna némi kézzel fogható emléket. Korlátolt hozzáállás, hogy majd te lefestesz, mert jobban ismersz, mint egy tükkörreflex, de nem lázadtam. Csak egy képem maradt rólad. A parkban ültünk és én megkértem azt a fickót, akit épp aznap bocsátottak el a zárójelentéssel, talán katóter, de már nem emlékszem, hogy nyomja már meg, igen, azt a kis fekete gombot, igen, tudja exponáló gombnak nevezik. Egyszer használatos, a klinikán találtam, még üres volt rajta a huszonnégy kocka. Olyan hirtelen találtam ki, hogy belementél. S mikor átöleltél; te, és én, szorosan egymás mellett, ugyanazt éreztük, lámpalázat. Már sajnáltam hogy mindezt összetömörítettük két dimenzióba. Nem törődve a többi huszonhárom kattintással, kidolgoztattam. A szenvedély beégett a képen. Persze csak az látja, aki átélte, de az nem téveszti szem elől. Ha feketére satírozod szénnel, akkor is ott van. Ha kivágod, akkor is ott van.

Az utolsó két hétben már elraktam a fotót a fiókba, ne világitson, amikor nem is vagyok rá kíváncsi. Te nem kértél másolatot, én meg nem adtam.

Egyszer persze lerajzoltál, igen, kis grafika, órákig tartott és már megígértem, hogy ezért legközelebb beletaszigállak a Balatonba. De igazából nem azt akartam tenni. Le akartalak nyomni a víz alá, hogy érezd, mi az, hogy szeretlek.

A nyakamon dolgoztál a legtöbbet. Nem azért mert annyiszor átrajzoltad, hanem mert annyira lassan, fokozatosan, és akkor rádöbentem, most ugyanazt teszed a vele a papíron, mint amit élőben. Észrevetted, hogy tűnődöm, és elmagyaráztad. A testben a nyakat tartod a legelegánsabbnak. A kecses nyak meghatároz mindent. Hogy igen, tetszik neked az enyém, olyan nemes, azt mondtad. És egyébként is, mindennek van nyaka, ami élvezhető, itt van például a váza. Erre elárultam, hogy nálam a gerinc a Zsolnay, s mikor végigsimítom a vékony kis hátad, az apró fésűfogakban elvesznek az ujjbegyeim. Szerintem minden gerincbe beleillik egy kéz. Hozzátettem, és egyébként is, mindennek van gerince, ami élvezhető, itt van például a könyv. Elmosolyodtál rajtam. Én meg leszálltam arról a díványról – ez tipikusan az a pillanat volt, mikor biztos voltam benne, hogy a dívány a divine szóból származik – és hagyta, hogy belemerüljek a csigolyavölgyeidbe. Addig tanulmányozhattad a nyakam, talán tanácsot is adott neked, miképp folytass engem. Nem tudom. Csak azt, hogy ez volt az utolsó éjszaka, amit a díványodon töltöttem.

Elaludtam, és reggel arra keltem, hogy szokatlanul veszed a levegőt. Ez a hang beleolvadt a készülő kávé illatába, és néha kivehetetlen volt az asztal-székláb-csikorgástól. Aztán jött egy borfítkétpés, a tejszag, frigőcsapódás és a lélegzeted meg egyre kétségbeesettebbé vált, papírgyűrődés, és egy reménytelen sóhaj. Mire odaértem, már ki is dolgoztad, hogyan közlöd. Hogy ez most egy lehetőség. Mert nehéz megélni, ha az ember csak egy művész, és a csakot megnyomtatd, mintha az én hibám lenne, hogy sosem fogtál valami más munkába is, de hát az alkotáshoz idő kell. Csak legyen, aki várjon. Várok, várok.

Már döntöttél, és utazol is, mert sikerült. Kiváló ajánlat, és amúgy sem árt, ha egy időre csak a munkának élsz. Maradsz még, talán két napot, amíg felszámolod a függőben hagyott ügyeidet, csak aztán hagysz itt. Örökre. Persze ezt nem így mondtad. Felelet nélkül elmentem melletted, súoltam az oldalad a karommal. Nem akartam tudomást venni erről az egészről. Inkább hátatfordítottam, megkapaszkodtam a két ablakszárnyban. Lementél a piacra és hoztattam veled egy tálca epret, te csak azért is végigjártad az összes lehető helyet, nehogy lelkiismeretfurdalást okozzon, hogy nem tettél meg mindent. Úgy kilenc felé térhettél vissza, két kiló friss szamóccával, azóta sincs ötletem, hogy mennyit mentél, mire találtál nekem. Én látványosan nem ettem semmit, egy szemet sem. Látványosan, legalábbis azt hittem, ez majd feltűnik. Nagyon naiv feltételezés volt, beismerem.

Kába voltam. Ültél az ágyam mellett, még nem reagáltam semmire, csak az arcod, volt ismerős, bár a bőröd nem hordozott több színárnyalatot, mint maga a szoba, elszürkülte lepedőivel, huzataival, s a függönnyel, ami le-
választott az átlós sarokban álló ágytól. Még nem voltam képes logikus
96 és könnyed gondolkozásra, sőt egyáltalán nem gondolkoztam, üres voltam és üres volt a világ körülöttem, de a folyosóról beszűrődő „írja fel kérem, négyóranegyvennyolc, a következő adagot csak két óra múlva”, még hasznos információnak bizonyult. Délután volt, már sötétedett. Átgör-
dültem a másik oldalra. Ablak alatt feküdtem, a második, vagy harmadik emeletnek azonosítottam be a helyet, mert a párkánytól két-három méterre egy hatalmas jegenye rázkódott a hóviharban, azok pedig jó magasra nőnek.

Zavart a fény, nem láttam tisztán. Csak bámultalak, s fennakadtam egy-egy borostán a nyakadtól szemedig tartó vonalon. Furcsa volt ez a nézés, a pupillád nem különült el a szivárványhártyádtól, a szemed az arcodtól, az arcod a faltól. Abban az öltönyben ültél feszülten, amit a pécsi kiállításod megnyitójára vettem, fehér nyakkendővel. Mikor észrevettem, örültem, hogy legalább az inged halványrózsaszín, már-már ingerelt ez a monokróm megjelenése a világnak. Nem szidta meg. Nem pofozta fel, pedig minél inkább magamhoz tértem, annál inkább akartam, hogy kitörj. Az arcom egy része tenyéralakban égett, várva az ütésre.

Tompa koppanások a pvc-padlón. Dr. Diósi jelent meg, intett neked, illedelmesen elhagyta a helyiséget, gondolom a várakozóban ittál egy kávét, elég nyüzögött voltál, de megérdemelted. Leült arra a székre, amit percekkel korábban még te foglaltál, s rosszállóan vizsgálta a tekintetem. János fiatal orvos volt, két évvel korábban került a kórházhoz, mint én, szokásos kollegiális viszony alakult ki közöttünk, ha kellett, segítettünk egymáson. Rá speciel sosem voltál féltékeny. A helyzet nem volt épp idillikus. Úgy tett, mintha várna egy vallomást, hallgatott, körülbelül másfél perc telt el így. Kezdtem érteni, miért nem tűröd az órákat, mikor minden egyes döbbenés, igen, döbbenés, mert ezek aztán nem kattánások voltak, árammal töltötte fel a hajam, szálanként.

Mikor aztán minden akaraterőmet mozgósítva rávettem magam arra, hogy megszólaljak, sóhajtottam egyet, de ő félbeszakított. „Diszkrétció”, hát már megint ez a hivatalosság, milyen megható, gondoltam. Csak most kezdtem valójában felfogni. És hogy ezt miattad. Persze tudtam, hogy mennyit veszek be. János biztosított a titoktartás felől, majd behívatott egy új nővért, azelőtt még nem is láttam, nyilván erre az osztályra nem minden nap jártam, csak egy-egy túladagolás esetén.

A fiatal nő odalépett és átnyújtott egy papírrózsát, vörös kreppből hajtogatták a gyerekosztály bennfekvői. Gyakori szokás volt a kórházban az apró meglepetés, ösztönzésül a gyógyulásra, mégsem számítottam rá. Ösztönösen

belebújtam a virágba, Diósi rámvigyorgott és közölte, hogy nincs szándékában eltántorítani a papírszirmoktól, de a helyemben inkább megvárná az ajtó előtt ácsorgó urat, ráadásul estére el is készül a zárójelentés. Ha akarom, persze saját felelősségemre akár rögtön haza is mehetek. Pirulva rohantál az ágyamhoz, nyolc szál gyöngyvirággal, de hogy azt honnan 97 szerezted, egyszerűen megfejthetetlen számomra, már az eperrel is megleptél. A krepprőzsát szorongattad, te is megszagoltad, nem éreztél semmit a lebutított technokol rapidon kívül.

*

Minden előzetes jel nélkül rám borítottad a kávéd, kellemes ébredés. Most az jönne, hogy ott álltam előtted, megsemmisülve. Nem, talán először végigmértem a szaténkombiné elszíneződéseit, az újfajta mintázatot, idegennek tűnt, de nem mondom, hogy nem tetszett. Az anyag alig akarta befogadni a cseppeket, néhol olyan érzésem támadt, mintha gyöngyöket akartál volna rávarni, ezért tetted. A vállpántnál tartottam, s közben felöltöztetted a feszültség, az a feszültség, hogy fél perce szemkontaktusra vártál, és csak most kapod meg, ha megkapod. Igen, jól van. Belenézek a szemedbe, gondoltam. Nem lepődtem meg rajtad, de nem is akartál meglepni. Minden előzetes jel nélkül borítottad rám a a kávé. Az eperíz keveredett a kakaó illatával a számban, nem vontalak kérdőre, úgyis elmagyaráztad közben, igen, miközben utoljára, ott abban a kombinéban megcsókolnál, hogy mindezt talán azért, ha egyáltalán meg lehet indokolni, mert ma reggel túl sós voltam. Én pedig megígértem, hogy soha többé nem sírok. Biztos voltam benne, hogy ezt be is fogom tartani. Meztláb, a kórházi köntöst magamra kötve indultunk el, te a kezemet fogtad. Lépdeltünk le a fokokon, s az ajtó azzal a robbanással csapódott be, mint a Szofi nénivel való megismerkedéskor, és most sem kevésbé szándékosan, de jobban fáj.

Fázott a talpam a fagyott kőlépcsőn, észre sem vettem. Utólag gondolom, hogy az éjszaka jegesedhetett le, meg is csúsztam rajta kicsit, elkaptál, de mindennek már semmi jelentősége nincs, és annak sem, hogy február volt, hogy huszonkettedike, hogy péntek, hogy a kávé üveggyöngyökké vált a ruhámon, hogy levetted a kabátod, nem kértem, de nem vetted újra fel, vagy hogy már forrónak éreztem a lábfejem a hóban. Ezekre már nem is emlékszem. Talán így voltak. De az, hogy a taxiig még kétszáz métert kellett megtenni, és ezt úgy gyakoroltuk végig, hogy közben kapaszkodtam beléd, mint elítélt a rózsafüzérbe, precízen, mondhatni tökéletes pontossággal töltötte meg a bal pitvart, a bal kamrát, a jobb pitvart, a jobb kamrát, és ezzel egyidőben az egész testemet. Mint a mérget, annyira imádtalak akkor, annyira eszelősen.

Aztán megtorpantam. Elengedtem a kezed. Figyeltem, ahogy távolodsz felfelé, s már le-leléptél a járdaszegélyről az úttestre, nem néztél hátra, a karod elfáradt, a földön húztad magad után a bőrröndöt, nem volt rajta görgő. A taxis bedobta a csomagtartóba, mikor hátsókerék magasságába értél, s úgy tettél, mintha mozdulatát azért kísérnéd végig, hogy vizsgáltsad, vajon óvatosan bánik-e a poggyással, pedig ez a legkevésbé sem érdekelt. Hátraültél, finoman magadra húztad a kocsiajtót, ne hogy felülírja a néhány perccel ezelőtti csattanást.

Soha többé. Viszlát. Nem akarom, gondoltam. És újra viszlát, és újra nem akarom, és mindezek ismétlése, végtelen ismétlése. Két szó közötti szünetben, mikor a testem pillanatokra megszűnt amfiteátrumnak lenni, hátat fordítottam, megszoroztam a lépteim a hóban, és koncentráltam, „nem nézel hátra”. Sohasem tudtam meg, vajon te visszapillantottál-e. Most már nem tartok ebédszünetet, vagy ha mégis, hát gyorsan lebontom magamban az elképzelt padelkerítést és azt, hogy az az én és a te közös padja. És keresek egy másik pontot a parkban, ahonnan esélyem sincs rálátni a szürrealista szoborra. Tüzet meg már elvből nem adok senkinek. Persze, te tudnád, hogy csak lusta vagyok előszedni másnak.

Ma nem dolgoztam. Kötelező vizsgálatra mentem, furcsa, mikor nem rajtam a köpeny. Régen mindig együtt mentünk, aztán én vártam az ékágé leleteidre. Mostanában soron kívül hívnak be, és a halom időm egy rakáson zúgolódik, hogy milyen visszataszító viselkedés, hová tart a társadalom. Jobb esetben. Vagy hová tart a világ. Oda, hogy péntekenként már nem írsz. Oda te tartasz. Meg én.

Miután végeztem, kissé átéreztem ezt a türelmetlenséget. A bejárati ajtóval szembeni székre ültem le, egy pillanattöredéknyi időre, megszédültem. A nyitva tábla kifelé meredt, s másik oldala innen volt a váróterem összes pontja közül a legjobban olvasható. „ZÁRVA”. Valószínűleg másodpercek kérdése volt, hogy frusztrálttá váltam egy ilyen fenyegetéstől, hogy ide csak befelé visz az út. Ha nem siettem volna, eszembe juthatott volna, hogy ez olyan dantei, de nem jutott. Rohantam haza az ebédszünetben, hogy ellenőrizzem a levélszekrényt. Jött is egy érdekesítő szórólap.

Elég nehezen viseltem az ilyen hirdetések. A legmeghökkenőbb eset után szándékosan ezekkel hecceltél. A Dohány utcai zsinagóga előtti téren ilyenkor viszonylag kisebb a forgalom, persze mihez képest, de azért kedveltem az üldögélést, ha néha-néha arra jártunk. Éppen ott vártalak, ahogy a fagylatostól visszatértél, egy gömb eperrel. Ahogy leültél, ránk szállt egy tértű, tényleg azt hittem, sosem adja fel, nem volt ötletem, hogy szabaduljunk tőle. Papírokkal rohmozott meg egy gyülekezetről és egy jósdáról, a metrógig kísért. Bolond, gondoltam, te meg mosolyogtál, hogy mennyire fel tudom húzni magam az ilyeneken. Három hétig nem jöttem rá,

miért lesz tele szombat reggelenként a postaládám fecnikkel, aztán rajtakap-
talak. Minden röplapból kettőt vettél el, mert tudtad, ha el is veszem őket,
az első dolgom, hogy domborzattá gyűröm, majd véletlenül elejtem, vagy
más módon, de mindenféleképp megszabadulok tőlük. Te csak nem
akartad, hogy bármiből is kimaradjak. Ilyen reklámot dobtak be most, 99
egy Moszkva téri boltról, hogy végkiárúsítás, meg ilyenek, persze már
évek óta ez megy. Hogy végkiárúsítanak. Te meg szarsz rám. Ez meg három
hónapja megy, de már elegendő van. Meg abból, hogy nem, ne látogass meg,
mert az macerás. Soha többet ne merjél írni. Értetted?

Csöngettek, várj, muszáj kinyitnom. Mi ez a téglalap, meg stí-
lustalan bélyegek. Pont, mintha az anyád választotta volna őket, va-
lami üdvözlét. A névnapom még odébb van, a születésnapomat meg
nem tudja senki. És a betűk is szokatlanul nyugodtak. Ez nem is a te
írásod, és nem is képeslap. Gyászjelentés, és azt is az anyád írta.”

Most már azt akarom, értse meg, a fia gerincébe csak az én kezem
illett. Valóban örülhet, Szofi néni, mert erre várt, most megkapta,
fekete betűket fehér lapon, biztos boldog, ennél az üres papír lehetne
csak meghatóbb. Szerettem Fekete Ábrist.

